

THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
www.stnicholaschurch.net

PROGRAMUL LITURGIC in perioada 1 - 15 SEPTEMBRIE

Miercuri 2 Septembrie:

Acatistul Sfântului Gheorghe 6 PM

Vineri 4 Septembrie :

Acatistul Sfântului Nicolae 6 PM

Sambata 5 Septembrie :

Sfanta Liturghie si Parastas9.00 AM

Duminica 6 Septembrie :

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Luni 7 Septembrie:

Vecernie 6 PM

Marti 8 Septembrie : **Nasterea Maicii Domnului**

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Vineri 11 Septembrie :

Taina Sfântului Maslu 6 PM

Sambata 12 Septembrie :

Sfanta Liturghie si Parastas9.00 AM

Duminica 13 Septembrie :

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Cateheza cu tema „**Mantuirea in Hristos**„ 11.30 AM

Luni 14 Septembrie : **Inaltarea Sfintei Cruci**

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Parish Priest: Marius Dumitrescu - 917 592 2571

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS
ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

Cu Dumnezeu, toate sunt cu puțină

De unde s-a deprins inima noastră să fie iubită cu atâta tărie? E limpede că noi toți dorim să fim iubiți și plăcuți de toți și de fiecare în parte. Inima noastră nu s-a putut deprinde aici, pe pământ, nici de la părinți, căci și ei sunt mărginiți de timp și de spațiu, iar sufletul caută la cele veșnice. Inima noastră s-a învățat să fie iubită și plăcută de la inima cea dumnezeiască și veșnică, căci și noi suntem dragoste dumnezeiască, de aceea suntem chemați să fim fiii luminii și fiii lui Dumnezeu, plini de dragoste dumnezeiască.

Fie ca peste tot locul unde mergem pacea să se verse din noi. Să fie multă dragoste și bunătate, dar din păcate, puteți vedea și voi, noi suntem copiii părinților căzuți, astfel încât am pierdut acea putere, căci ne aflăm în robie. Dar Domnul a venit, căci El e aceea dragoste și bunătate, știind bine că păcatul și moartea au intrat în noi din pricina pizmei duhurilor răutății care au căzut. Domnul e singurul care poate să-l îndrepte pe om și să-l aducă la starea dintru început în care l-a și zidit; El a binevoit să ia firea noastră asupra Sa, să o prefacă, să o învie și să o aducă în starea dintru început. Vedem că și Apostolul zice același lucru: că în ziua înfricoșatei Judecăți, Domnul mai întâi îi va învia pe cei care au plecat la Dumnezeu înaintea noastră, iar noi cei care vom fi în trup, într-o clipă ne vom preschimba. Ce este muritor se va preface în veșnic și ce este putred în neputred, că trupul nostru, care a avut parte de nemurire, va fi din nou în starea de la început, va trece în materie înduhovnicită, independentă de timp sau de spațiu. Și ca să fim pregătiți pentru acea zi - iar pentru noi fiecare clipă poate fi sfârșitul vieții, și asta este deja mica înfricoșată judecată vremelnică -, mai întâi mergem la judecată vremelnică, iar apoi vom merge unde mila lui Dumnezeu ne va așeza.

Așadar să ne străduim pentru că dorim, toți dorim să fim plini de dragoste. Iar aici, de la ființe mărginite nu putem dobândi aceasta, această plinătate pe care sufletul o caută. Așadar înseamnă că trebuie cu toată inima, cu toată ființa noastră, să căutăm Izvorul Vieții, de la Tatăl nostru Ceresc, să se împlinească dragostea Sa dumnezeiască în noi.

Voi toți cei ce vă rugați adesea puteți băga de seamă că uneori suntem luminați cu harul lui Dumnezeu și inima arde de dragoste încât cuprinde nu numai pământul, ci întreg cosmosul.

Ce gând ne vine așa, dintr-odată, încât cu o dragoste nemărginită să acoperim totul? Cu Dumnezeu putem cuprinde totul, căci suntem în El. Dar noi am crezut că, mici fiind, nu am putea cuprinde atâtea, căci suntem făpturi mărunte, dar cu Dumnezeu multe se pot și cu Dumnezeu totul se poate.

De aceea să ne străduim și să ne rugăm Domnului zi și noapte, ca Domnul să reverse binecuvântarea Sa, să ne miluiască, căci mult am pățimit. Poporul nostru sârb a pățimit mereu, și în timpul Primului și celui de-Al Doilea Război Mondial, dar mulțumim lui Dumnezeu, avem mulți mucenici în fața lui Dumnezeu care se roagă pentru noi. De aceea să-L rugăm pe Domnul pentru Maica Sa Precurată, pentru îngeri și sfinți, Sfântul Mare Mucenic Gheorghe și pentru toți sfinții, să ne miluiască, să ne dea putere, ca prin dragoste să le biruim pe toate!

Dacă în noi se ivește plinătatea dragostei, cu adevărat de toți vrăjmașii se va alege praful. Căci cine îndrăznește să lupte împotriva dragostei? Nu este nicio armă care poate să lupte împotriva dragostei. De ce? Căci Dumnezeu este dragoste, iar acolo unde se ivește plinătatea dragostei dumnezeiești, de acolo fuge orice răutate! De aceea să vă străduiți, precum și singuri vedeți, când le iubim pe toate și nouă ne este bine, căci atunci gândurile noastre sunt pașnice, pline de dragoste și bunătate.

Să vă rugați zi și noapte și pe copii învățați-i să se roage Domnului cu inima, să caute cele bune, să fie plini de dragoste dumnezeiască, să simtă bucuria vieții și pacea dumnezeiască.

Cu rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, cu rugăciunile Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, ocrotitorul acestei sfinte biserici, să ne dea Domnul putere să plinim dragostea Sa dumnezeiască întru noi, să simțim deplin dragostea, să putem să-L slăvim pe Domnul și aici, și în toată vremea, cu îngerii și sfinții, Amin!

Staretul Tadei de la Vitovnita

Grija fata de suflet

DESPRE PAZA INIMII

De la trezvie se naște în inimă curăția, prin care omul se face vrednic vederii Domnului, după cum ne încredințează Veșnicul Adevăr: fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea -pe Dumnezeu (Mt. 5, 8). Nu trebuie să dăm în vileag fără să fie neapărată nevoie tot ce-i mai bun în inimă, fiindcă agonisita noastră duhovnicească rămâne neprimejduită din partea vrăjmașilor văzuți și nevăzuți numai atunci când este păstrată ca o comoară înlăuntrul inimii. Nu descoperi tuturor tainele inimii tale. Sfântul Isaac Sirul a zis: „Cel ce vrea să-L vadă pe Domnul lucrează cu măiestrie pentru curățirea inimii sale prin neconținută pomeneală a lui Dumnezeu - și așa, cu mintea luminată, îl va vedea în tot ceasul pe Domnul”.

Sfântul Efreim Sirul a zis: „Dacă nu se va cură-ți omul de toate lucrurile cele rele, și de gândurile spurcate, și de poftele cele rele, de iuțime și de mânie, de zavistie și de trufie, de slava deșartă, de ură, de grăirea împotriva și de clevetire, de flecăreală și de sfădire... dar ce tot înșir eu cu de-amănuntul? Dacă nu se va feri omul de tot ce urăște Dumnezeu, nu Se sălășluiește în el Hristos, iar când se depărtează cât mai mult de acestea, atunci Se sălășluiește Dumnezeu în el.”

DESPRE MULTA GRAIRE

Cu osebite trebuie să ne ferim a avea de-a face cu partea femeiască, căci după cum lumânarea de ceară, chiar dacă nu-i aprinsă, se topește când este pusă între altele care sunt aprinse, așa și inima călugărului slăbește pe nevăzute de seamă de la împreună-vorbirea cu partea femeiască, lucru despre care Cuviosul Isidor Pilusiotul grăiește astfel: „De vreme ce Scriptura spune: tovarășii cele rele strică obiceiurile bune, împreună-vorbirile cu femei, chiar dacă ar fi despre lucruri bune, totuși au putere a strica în taină omul lăuntric prin gândurile spurcate, și sufletul se va spurca chiar dacă trupul este curat. Ce este mai tare decât piatra, și ce este mai moale decât apa?”

Și totuși, stăruința statornică biruie chiar și firea. Iar dacă firea ceea ce cu mare greutate se schimbă pătimește și se micșorează de la un lucru cu mult mai slab decât ea, cum să nu fie biruită și schimbată voia omenească, care atât de lesne se clatină?” (v. Isidor Pilusiotul, scrisoarea 284 și Proloage, 4 februarie).

De aceea, pentru păzirea omului lăuntric trebuie să ne ferim limba de multa grăire: bărbatul cu multă chibzuială tace (Pilde 11, 12) și cine își păzește gura, păzește sufletul său (13, 3), și își aduce aminte de spusele lui Iov: făcusem legământ cu ochii mei și asupra unei fecioare nu-i ridicam (31,1), precum și cuvintele Domnului Iisus Hristos: oricine se uită la femeie poftind-o a și curvit cu ea în inima sa (Mt. 5, 28).

DESPRE DEOSEBIREA LUCRĂRILOR INIMII

Primind ceva dumnezeiesc, inima creștinească nu are trebuință de încredințare din afară că lucrul acela e de la Domnul, ci prin însăși lucrarea aceea se încredințează că a primit ceva ceresc, fiindcă simte în sine roade duhovnicești: dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, blândețe, înfrânare. Din feluritele lucrări ale inimii, omul poate să își dea seama ce este lucru dumnezeiesc și ce este diavolesc, după cum scrie despre aceasta Sfântul Grigorie Sinaitul: „După lucrare vei putea cunoaște dacă lumina răsărită în sufletul tău este de la Dumnezeu sau de la satana.”

Ava Dorotei spune despre sine: „Nimic n-am făcut vreodată fără sfat stărețesc, și dacă îmi grăia gândul: «Oare n-o să-ți spună și starețul tot aceea? La ce să-l mai necăjești?..», îi răspundeam lui: «Anatema ție, și socotinței tale, și înțelegerii tale, și științei tale, că ceea ce știi, de la demoni știi.» Așadar îngrijiți-vă și voi, fraților, a întreba, iar nu a nădăjdui în sine”.

DESPRE BOLI

Înlătură păcatul, și boli nu o să mai fie, pentru că ele vin de la păcat, după cum zice Sfântul Vasile cel Mare: „De unde vin bolile? De unde vin vătămarile trupești? Domnul a zidit trupul, nu boala; sufletul, nu păcatul. Deci, care este lucrul cel mai de folos și de trebuință? Unirea cu Dumnezeu și împărțășirea cu El prin dragoste. Pierzând această dragoste, cădem de la El - iar căzând, ajungem supuși bolilor de tot felul” („Despre aceea că Dumnezeu nu este pricina răului”).

Celui ce rabdă boala cu răbdare și cu recunoștință, aceasta i se socotește în locul ne voințelor sau chiar mai mult.

DESPRE LACRIMI

Trebuie să plângem cerând iertarea păcatelor noastre. Să ne încredințeze de aceasta cuvântul împărătescului proroc: mergând mergeau și plâneau, aruncând semințele lor, dar venind vor veni cu bucurie, ridicând snopii lor (Ps. 125, 6) și cuvintele Sfântului Isaac Sirul: „Spală-ți obrazii cu plânsul ochilor tăi, ca să odihnească asupra ta Duhul Sfânt și să te spele de întinăciunea răutății tale; prin lacrimi pleacă-L spre milostivire pe Domnul tău, ca să vină la tine” (Cuvântul 68, despre lepădarea de lume). Atunci când plângem la rugăciune și cu lacrimile se amestecă râsul, aceasta are loc din pricina șireteniilor diavolești. Greu sunt de priceput lucrările cele ascunse și subțiri ale vrăjmașului nostru.

Inima celui căruia îi curg lacrimi de umilință se deschide cu razele Soarelui dreptății, ale lui Hristos, Dumnezeuul nostru.

DESPRE POCĂINȚĂ

Când omul se străduie să aibă inimă smerită și să-și păstreze în pace cugetul, nici o uneltire a vrăjmașului nu poate avea izbândă, căci acolo unde e pace a gândurilor odihnește Dumnezeu însuși, precum s-a zis: în pace este locul Lui (Ps. 75, 2).

Prin păcatele noastre, toată viața jignim mărirea lui Dumnezeu, și de aceea trebuie să cerem întotdeauna de la El, cu smerenie, iertarea greșă- lelor noastre. Printre altele, pocăința pentru păcat stă în a nu-l săvârși din nou. Purcede fără șovăială la pocăință, și ea va mijloci pentru tine înaintea lui Dumnezeu. Neîncetat fă rugăciunea Sfântului Antioh: „Indrăznind, Stăpâne, către adâncul îndurărilor Tale, aduc Ție din gură spurcată și buze necurate rugăciunea aceasta: adu-Ți aminte că s-a chemat asupra mea numele Tău cel sfânt și m-ai răscumpărat cu scump sângele Tău, că m-ai pecetluit cu arvuna Sfântului Tău Duh și m-ai scos din adâncul fărădelegilor mele, ca să nu mă răpească vrăjmașul. Iisuse Hristoase, ocrotește-mă și fii mie ajutor tare în război, fiindcă sunt rob al poftei și luptat de ea; însă Tu, Doamne, nu mă lăsa pe mine doborât la pământ spre osânda lucrurilor mele, ci mă slobozește, Stăpâne, de robia cea vicleană a stăpânitorului lumii acesteia și poruncilor Tale mă fă prieten. Calea vieții mele este

Hristosul meu, și lumina ochilor mei este fața Ta, Dumnezeu. Stăpâne și Doamne al vieții mele înălțarea ochilor mei și pofta cea rea depărtează-le de la mine. Cu mâna Ta cea sfântă, Hristoase, mă ocrotește; pornirile și însoțirile netrebnice să nu mă stăpânească, și sufletului fără de rușine să nu mă dai. Luminează întru mine lumina feței Tale,

Nu îngădui, Doamne, ca robul Tău să fie rănit de câinii cei străini. Invrednicește-mă să mă fac locaș al Sfântului Tău Duh, Părinte Sfinte, și casă a Hristosului Tău; zidește-mă pe mine, Călăuza celor răătăciți, ca să nu mă abat spre cele de-a stânga; fața Ta, Doamne, poftesc s-o văd. Râu de lacrimi dăruiește-mi mie, robului Tău, și umezeala Sfântului Tău Duh dă-o făpturii Tale, ca să nu mă usuc precum smochinul pe care l-ai blestemat Tu. Și să-mi fie lacrimile în loc de băutură, și rugăciunea în loc de mâncare. Intoarce, Doamne, plângerea mea întru bucurie și mă primește în corturile Tale cele veșnice. Să mă ajungă milele Tale, Doamne, și îndurările Tale să mă cuprindă, și iartă toate păcatele mele, că Tu ești Dumnezeu adevărat, care ierți fărădelegile. Și nu îngădui, Doamne, să fie necinstite lucrurile mâinilor Tale, ci mă cheamă înapoi, Stăpâne, pentru Fiul Tău Cel Unul-Născut, Mântuitorul nostru, și mă ridică pe mine, cel căzut, ca pe Levi vameșul, și mă viază pe mine, cel omorât cu păcatele, ca pe fiul văduvei, că Tu singur ești învierea morților, și Ție slavă se cuvine în veci. Amin”

Sfantul Bonifatie de la Teofania

Ce este iubirea de sine?

Așa cum însuși numele o arată, iubirea de sine este iubirea prea mare, exagerată pe care o avem pentru noi înșine. Potrivit Cuviosului Nichita Stithatul, iubirea de sine este „iubirea nerațională a trupului, care, făcând pe monah iubitor de sine sau iubitor de suflet sau de trup, îl depărtează de Dumnezeu și de împărăția Lui”. Când omul își iubește fără măsură trupul, și numai pe acesta, ignorând cu desăvârșire pe Dumnezeu și pe semenii săi, spunem că este iubitor de sine și suferă de patima iubirii de sine. Potrivit Sfântului Maxim, „în iubirea trupească de sine este patima

îndreptată spre trup". Această patimă față de trup este numită într-alt loc de Sfânt „iubire nerațională a trupului”.

Astfel, în general putem spune, după învățătura Sfântului Maxim, că iubirea de sine reprezintă „iubirea pătimășă și nerațională față de trup. Ei i se împotrivesc iubirea și înfrânarea”. Iubirea de sine este potrivnică dragostei și înfrânării, așa cum dragostea și înfrânarea sunt potrivnice iubirii de sine. Desigur, nu socotim a fi iubire de sine grija față de trup când ea rămâne în limitele sale firești, ci grija exagerată și pătimășă atât pentru trup, cât și pentru suflet.

Analizând trăsăturile caracteristice ale iubirii de sine, Sfântul Maxim scrie că patima iubirii de sine „însuflă monahului gândul să-și miluiască trupul său și să îndrăznească la bucate peste ceea ce i se cuvine. Și aceasta o face, aducând ca motiv buna grijire și chivernisire” și, încetul cu încetul, îl aruncă în mocirla iubirii de plăcere, în vreme ce mireanului „îi însuflă ca grija de trup să și-o prefacă în poftă”. Astfel, patima iubirii de sine îl îndeamnă pe om să se îngrijească mai mult de desfătarea cu mâncăruri și cu alte lucruri, de confort, de un trai bun și satisfacerea feluritelor sale dorințe. Patima iubirii de sine îl face pe om să prețuiască mai mult „odihna trupului decât ostenele pentru virtute”, îl face să nu aleagă de bunăvoie osteneala feluritelor munci, „ci să se îndeletnicească mai bine cu poruncile ușoare care aduc sudori puține”, și astfel face sufletul molatic și neîn stare de a străbate calea isihiei, după cum spune Sfântul Grigorie Sinaitul. De aceea, „nimic nu face sufletul celor ce se sărguiesc, așa de moleșit, de descurajat și de fără minte”, precum patima iubirii de sine. Pentru aceasta și Cuviosul Nichita Stithatul numește iubirea de sine „atotrea”.

Un exemplu grăitor de om iubitor de sine este bogatul fără minte din Evanghelie. Acesta socotea să zidească noi jitițe pentru a-și aduna într-însele bunătățile și a spune apoi sufletului său: „Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te” (Luca 12:19). Omul iubitor de sine nu se îngrijește defel de tămăduirea sufletului și de slava lui Dumnezeu, nici de slujirea fraților săi, ci numai de el însuși.

Ierotheos, mitropolit al Naftaktosului

A trai în duh de lucrare

Ziua în sine este binecuvântată de Dumnezeu. Oare nu înseamnă aceasta că tot ceea ce conține ea, tot ceea ce s-a petrecut cu noi în decursul ei este după voia lui Dumnezeu? Dacă crezi că lucrurile se întâmplă datorită sorții înseamnă că nu crezi în Dumnezeu. Iar dacă primim tot ceea ce se întâmplă și pe tot omul care vine la noi în acest duh, vom vedea că suntem chemați să facem lucrarea Domnului în orice moment și în orice împrejurare a vieții noastre.

Orice întâlnire este o întâlnire cu Dumnezeu și aceasta se petrece sub ochii Săi. Suntem trimiși către fiecare om pe care-l întâlnim pe cale, fie ca să dăm, fie ca să primim, uneori chiar și fără s-o știm. Uneori trăim minunea de a dăruia ceea ce nici măcar nu avem; uneori trebuie să plătim cu propriul sânge ceea ce dăruim.

Trebuie, de asemenea, să știm cum să primim. Ni se cere să fim capabili să-l întâlnim pe aproapele nostru, să-l privim, să-l auzim, să tăcem, să-i acordăm atenția noastră, să fim capabili să iubim și să răspundem din toată inima la ceea ce se oferă, fie că este amărăciune sau bucurie, fie că este un lucru trist sau minunat. Ar trebui să fim întru totul deschiși și precum un aluat în mâinile lui Dumnezeu. Lucrurile care ni se întâmplă în viață, primite ca daruri ale lui Dumnezeu, ne vor oferi astfel ocazia de a fi în continuare lucrători, săvârșind lucrare de creștini.

Mitropolitul ANTONIE DE SUROJ

Dragi enoriași,

SLUJBELE BISERICII NOASTRE

le puteți vedea și prin dispozitivele dvs. electronice făcând click pe pagina de internet a Bisericii

www.stnicholaschurch.net

sau pe pagina de Facebook

St Nicholas Romanian Church, NY